

DE GENÆDIGEN

DE GENADIGEN

Margaret Owen

Vertaald door Margot Reesink

 Blossom
Books

Lieve lezer,

Je hebt fantasy en je hebt FANTASY, en *De genadigen* hoort zeker bij de laatste variant. Vanaf de eerste regel werd ik in het verhaal gezogen, en vanaf de gelddans (ja, echt: misschien wel de meest epische scène uit het hele boek) heb ik het boek niet meer weg kunnen leggen.

Alles aan het verhaal is vet: het originele kastensysteem; de (oké, ik geef toe) redelijk ingewikkelde vorm van magie die tot in de puntjes is uitgewerkt; de stoere, zelfverzekerde, krachtige Fie; de afschuwelijke Witte Oleanders die het verhaal extra spanning geven; de spiegeling met hedendaagse politieke problemen die bijna terloops worden besproken; het feit dat de hoofdpersoon er rekening mee houdt dat ze ongesteld kan worden tijdens een queeste (ZEG EERLIJK, wanneer heb je ooit zoiets gelezen?); de inclusiviteit en diversiteit van de personages en de heerlijk ruwe, humoristische schrijfstijl (vol s l o w b u r n s) van Margaret Owen.

Naast een epische fantasy die je nog lang bij zal blijven, is *De genadigen* een fantasy die je bijna ongemerkt laat nadenken over de vaste patronen waar we in kunnen zitten en het gemak waarmee we die voor waarheid aannemen.

Laat je ons weten wat je ervan vond?

Liefs Myrthe Spiteri

Eigenaar en uitgeefdirecteur Blossom Books

*Voor iedereen van wie genade wordt gevraagd –
maar die eigenlijk van tanden droomt.*

*En voor mijn ouders: nee, hier zitten jullie niet in.
De kat was jullie voor.*

Vertel de wereld wat je vindt van #Degenadigen

Vind de auteur: @what_eats_owls

Vind ons: @blossombooks

NUR 285 / W071901

© MMXIX Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXIX Margaret Owen

Published by arrangement with Henry Holt and Company. Henry Holt ® is a registered trademark of MacMillan Publishing Group, LLC. All rights reserved.

Omslagontwerp: Rich Deas and Sophie Erb

Nederlandse omslagbelettering: Shiralee Kat

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl.

Of we willen of niet, we voeren de Kraaien.

– Saborisch spreekwoord

Als je zondaars verbrandt, hou die nacht je sandalen dan aan.

– Advies voor een jonge Kraaienbaas

DE KA

{ FENIKS }
Geboorterecht: vuur

{ PRAALKASTEN } .....

{ JACHTKASTEN } .....

{ GEWONE KASTEN } .....

{ KRAAI }
Geboorterecht: geen

STEN

PAUW

Geboorterecht: zinsbegoocheling

ZWAAN

Geboorterecht: verlangen

WITTE DUIF

Geboorterecht: artistiek talent

HAVIK

Geboorterecht: bloed

KRAANVOGEL

Geboorterecht: waarheid

UIL

Geboorterecht: geheugen

GIER

Geboorterecht: jagen

MEEUW

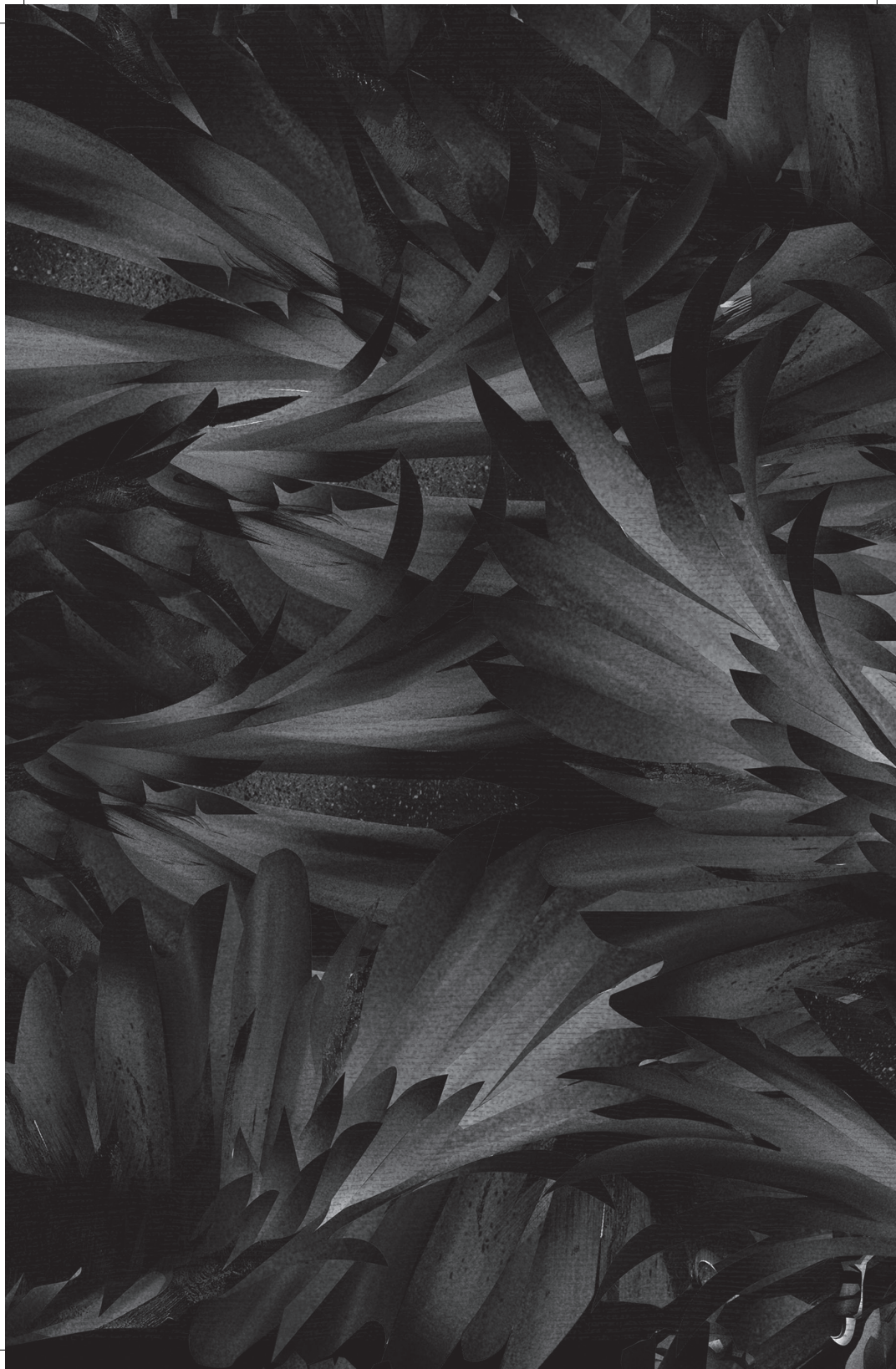
Geboorterecht: wind

STADSDUIF

Geboorterecht: voorspoed

MUS

Geboorterecht: schuilplaats

DEEL I

ZONDAARS

— EN —

KONINGINNEN

HOOFDSTUK EEN

DE LEGE TROON

HET DUURDE TE LANG VOORDAT PA DE JONGENS DE KEEL HAD doorgesneden.

Er waren al bijna tien minuten voorbij sinds hij in de quarantainehut was verdwenen, en Fie had de laatste zeven daarvan naar de vergulde deur staan staren en geprobeerd om niet aan een losse draad aan haar verfromfaaide zwarte mantel te pulken. Eén minuut betekende dat de zondaarspest al korte metten had gemaakt met de jongens daar binnen. Drie minuten betekende dat Pa een genadig einde moest brengen.

Tien minuten was te lang. Tien betekende dat er iets was misgelopen. En aan het gefluister te horen dat over de smetteloze tegels van de binnenplaats waaide, begon dat ook tot de drommen toeschouwers door te dringen.

Fie knarste met haar tanden tot de stekende misselijkheid in haar buik zich terugtrok. Pa wist wat hij deed. Bij de twaalf hellesferen, gisterochtend nog was hij aan het hoofd van hun troep Kraaien op weg gegaan om op een

pestbaken te antwoorden, had hij de lichamen en het geld opgehaald en hen allemaal voor de middag weer op weg gehad.

Ook dat stadje had geen gebrek aan pottenkijkers gehad: een man die steelse blikken door de draden van zijn weefgetouw wierp, een vrouw die haar geitenkudde langs de hut van de zondaar had geleid om alles beter te kunnen zien. Kinderen hadden zich losgewurmd uit de greep van hun ouders om de Kraaien aan te gapen en te vragen of er onder de gesnavelde maskers en zwarte mantels soms monsters schuilgingen.

Fie nam aan dat het antwoord afhing van de vraag of een Kraai het kon horen.

Maar Fie had elke dag die ze zich kon herinneren wel snaterars gezien, of erger. Als de enige kaste die niet werd getroffen door de pest, waren de barmhartige Kraaien het verplicht om te komen zodra ze geroepen werden.

En als Pa's baas-in-opleiding kon ze zich geen week hart veroorloven. Zelfs hier niet. Zelfs nu niet.

De jongens die ze vannacht kwamen ophalen, verschilden niet van de honderden lichamen die ze in haar zestien jaar al had helpen verbranden. Het deed er niet toe dat er maar weinig uit zo'n hoge kaste bij waren geweest. Het deed er niet toe dat er in geen vijfhonderd jaar Kraaien naar het koninklijk paleis van Sabor waren ontboden.

Maar de naaldscherpe blikken van krijgers en edelen vertelden Fie dat de pest er vanavond wel toe deed voor de hoge kasten.

Pa wist wat hij deed, zei ze opnieuw tegen zichzelf.

En Pa deed er te lang over.

Fie rukte haar blik los van de deur en zocht naar problemen in de menigte, die dicht op elkaar de muren van het koninklijke quarantainehof bezette. Ze had de gewoonte in stand gehouden na de eerste keer dat een boze verwant hen had gevolgd. Zo te zien waren het allemaal Pauwenhovelingen achter het latwerk van de galerijen, die onder hun rouwverf en ornamentale smart zenuwachtig fladderend en op veilige afstand stonden te gluren.

Achter haar masker trok Fie een grimas toen ze het al te bekende gefluister opving: ‘... wat zonde...’, ‘... zijn vader?’ en het pestilente ‘... bottendieven’. Een oud, vermoeid soort narigheid. De Pauwen, als altijd belust op een schandaal, konden hun ogen niet afhouden van het schouwspel van de dertien Kraaien beneden. Ze verwachtten een voorstelling.

Narigheid met Haviken was een heel ander soort ellende. Koning Surimir had graag oorlogsheksen als paleiswachters, krijgers die net zo gemakkelijk wonden genazen als dat ze hun vijanden van binnenuit verscheurden. Ze waren dubbel zo gevaarlijk en, doordat ze dat wisten, ook drie keer zo snel op de kast te krijgen.

De handen van deze oorlogsheksen waren op het gevest van hun zwaard neergedaald zodra de Kraaien hun kar door de poort hadden getrokken. Sindsdien waren ze daar blijven liggen.

Fie vond geen verdriet in hun steenharde blikken. De Haviken wachtten niet op een voorstelling. Ze wachtten tot de Kraaien de fout in gingen.

Ze betrapte zichzelf erop dat ze weer een draad tussen twee dunne bruine vingers heen en weer rolde. De misselijkheid verdween; ze nagelde haar blik aan de deur. Die bleef afgrijselijk dicht.

Aan haar linkerkant verroerde zich iets. Hangdog, Pa’s andere leerling, had bewogen bij de kar. Het licht van de fakkels schroeide zijn silhouet, omrandde het met feloranje waar het licht over een haveloze mantel en de lange ronding van zijn snavelmasker viel. Aan zijn schuingehouden hoofd te zien stond hij de lage patchoeli-branders te bekijken die rond de hut hurkten.

Fie trok haar neus op. Ze had een handvol wilde munt in de snavel van haar eigen masker gestopt om de peststank te verdrijven. Ze kon het dit prachtige paleis niet kwalijk nemen dat men hem probeerde te verdoezelen. Ze kon het ze alleen wel kwalijk nemen dat ze zo’n afschuwelijke smaak in patchoeli hadden.

Hangdogs sandaal schoof langzaam naar de brander toe.

Op een andere plaats had ze de patchoeli vast zelf ‘per ongeluk’ omvergeschopt. Hangdog had waarschijnlijk jeuk gekregen van zo veel aandacht van de hoge kasten, en de hatelijkheden van de adellijke galerijen smeekten gewoon om een onaangename verrassing.

Maar niet hier, niet nu. Fie trok aan de capuchon van haar mantel, een teken dat alleen de andere Kraaien zouden herkennen. *Geen narigheid schoppen.*

Hangdogs voet schoof nog een teenlengte dichterbij de brander. Fie kon zijn grijns achter het masker haast ruiken.

Ze waren allebei geboren als heksen, en voor Kraaien betekende dat dat ze ook geboren waren om bazen te worden. Elke keer wanneer Fie daaraan dacht, draaide haar maag zich om... maar ze betwijfelde of Hangdog ooit nadacht over hoe het zou zijn om een baas te zijn. Pa noemde hem ‘twee tellen te bijdehand’: zó erop gespist om anderen voor gek te zetten dat hij niet merkte dat zijn eigen beurs werd opengesneden.

Fie keek naar de soldaten, toen naar Hangdog, en nam zich voor om hem te scalperen als de Haviken haar niet voor zouden zijn.

De zelden gebruikte scharnieren van de hut knarsten toen Pa eindelijk naar buiten stapte.

Fie liet het draadje los en haar hoofd en hart kwamen tot rust. Er liep nat rood over de voorkant van zijn mantel. Hij had dus genade gebracht.

Genade, maar dan wel afschuwelijk langzaam, vond Fie.

Haar opluchting duurde een halve hartslag, totdat er vanaf de muur achter hen het verschrikkelijke geluid klonk van rasp metaal.

Elke Kraai kende het lied van goed staal dat wordt getrokken. Maar Pa wendde zich alleen maar naar het geluid toe en het licht van de fakkels weerkaatste in de glaszwarde ogen van zijn masker. En toen wachtte hij.

IJzig daalde de stilte neer over de binnenplaats, en zelfs de Pauwen verstijfden.

In de straten van de steden, op de sorghum-akkers, van Sabors westelijke

koopvaartbaaien tot de wrede bergen in het oosten, overal kon een lid van een hogere kaste Kraaien doden om een vermeende belediging. Broers, tantes, geliefden, vrienden: elke Kraai kon de littekens van het verlies laten zien. Fies eigen ma was jaren geleden op een donkere weg verdwenen.

Maar voorlopig bleven de Haviken op hun muren. De zondaarspest verspreidde zich snel zodra het slachtoffer was gestorven. Een lichaam kon een hele stad voor het einde van het jaar tot op het bot laten weggrotten. Hier in het quarantainehof, met twee dode jongens die het hele paleis binnen een halve maan ten val konden brengen... hier kon de Kraaien geen haar worden gekrenkt.

Er klonk opnieuw gerammel toen het zwaard terugkeerde in zijn schede. Fie durfde niet achterom te kijken. In plaats daarvan richtte ze zich op de dreun van Pa's schorre stem: 'Inladen maar.'

'Ik neem de dooie schatjes wel,' zei Hangdog en hij deed een stap naar voren.

'Niet in je eentje.' Pa schudde zijn hoofd en wenkte Fie. 'Ze zijn groter dan jij.'

Fie knipperde met haar ogen. De hoveling had de zondaars 'jongens' genoemd toen hij de Kraaien binnen had gebracht. Ze had hummels verwacht, geen bijna volwassen lordlings.

Pa pakte haar schouder toen ze haar hand uitstak naar de deur. Ze keek hem met schuingehouden hoofd aan. 'Aye, Pa?'

Het masker verborg zijn gezicht, maar ze hoorde hoe zijn adem stakte en zag de snavel nog geen vingerbreedte naar beneden gaan om duidelijker naar de Haviken te wijzen.

'Breng ze maar... gewoon naar buiten,' zei Pa.

Fie verstijfde. Er was iets misgelopen, ze zou het zweren op het graf van een dode god. Maar Pa was de hoofdman en hij had hen uit ergere situaties weg weten te krijgen.

Meestal tenminste.

Ze knikte. ‘Aye, Pa.’

Zodra de deur dichtviel mepte Fie Hangdog boven op zijn hoofd.

‘Bij de twaalf sferen van de hel, waar zit je met je kop? Doe toch niet zo stom,’ siste ze. ‘De Haviken hebben Pa haast afgeslacht alleen omdat hij door een deur kwam, en jij wilt hun geduld op de proef stellen?’

‘Ik wou jou op stang jagen.’ In de dikke duisternis in de hut hoorde ze Hangdogs grijns. ‘Dat schuim slacht de baas niet af. En anders rotten ze samen met ons weg.’

‘Jij bent de enige die meer dan bereid is om dat uit te proberen,’ snauwde ze en stond toen ineens stil.

Haar ogen hadden zich aangepast aan het weinige toortslicht dat door de grof geweven horren van de hut naar binnen viel. Strak in hun linnen lijkwaden gewikkeld lagen de lordlings al op hun roodgekleurde strozakken. Bij elke keel kwam door de stof heen een bloedvlek opzetten.

Het was hun taak om ze in te wikkelen, niet die van Pa.

‘Misschien dacht de baas dat we het niet goed zouden doen.’ Hangdog klonk niet langer alsof hij grijnsde.

Dit was onzinnig. Ze wikkelden al vijf jaar doden in lijkwaden, al vanaf het moment dat Hangdog bij haar groep was gekomen om tot baas te worden opgeleid.

‘Als Pa daar redenen voor heeft, vertelt hij die wel,’ loog ze. ‘Hoe eerder we dit schuim op de kar hebben, hoe sneller we bij die verdoemde stinkpatchoeli uit de buurt zijn.’

Er klonk een kort, gesmoord lachje toen Hangdog een lichaam bij de schouders pakte. Fie nam de voeten en liep achteruit de deur uit. Ze voelde dat elke blik op de binnenplaats op haar bleef rusten – en vervolgens naar de bebloede lijkwade schoot.

Fie zwiepte het lichaam op de kar, wat een koor aan zacht ruisende kreetjes van de meute Pauwenhovelingen opleverde. Hangdog gaf het een extra zwaai. Met een doffe dreun viel het op de hopen brandhout en het gooide

in zijn vaart een stapel aanmaakhoutjes omver. Door de galerijen ging een collectieve zucht van afschuw.

Fie kon Hangdog wel schoppen.

Pa schraapte zijn keel en mompelde nadrukkelijk: ‘Zachtjes. *Genadige* Kraaien.’

‘We zullen lief zijn,’ zei Hangdog, en ze liepen weer naar binnen. Hij had net het overgebleven lichaam bij de voeten gepakt, toen hij eraan toevoegde: ‘Ik wed dat er iemand flauwvalt wanneer we deze laten vallen.’

Fie schudde haar hoofd. ‘Pa kan jóúw huid aan een huidheks verkopen, de mijne niet.’

Het tweede lichaam dat ze op de kar laadden werd begroet door een nieuwe ronde snikken. Maar toen de Kraaien hun kar naar de poort van de binnenplaats begonnen te slepen, waren de Pauwen op wonderbaarlijke wijze zo ver over hun verdriet heen dat ze elkaar voor het traliewerk verdrongen om alles beter te kunnen zien.

De verrukte angst van de toeschouwers wrikte als een krom wiel. De dode jongens waren vast favorieten van de koninklijke Fenikskaste geweest, als nu zo veel Pauwen een wedstrijd in rouwen hielden.

Fie rilde ervan. Van alle lichamen die ze ooit had meegenomen om te verbranden, had ze aan deze twee de grootste hekel, besloot ze.

Om bij het quarantainehof te komen waren ze de smalle achterafganges zo ongeveer door gesmokkeld; nu leidde een ondoorgrondelijk kijkende Havik hen dwars door de buik van het paleis. Hoe langer de lichamen bleven liggen, hoe groter de kans dat de pest een nieuw slachtoffer zou kiezen.

Fies rancune groeide bij elk wonder waar ze voorbij kwamen. Ratelend reed hun kar over mozaïeken van betoverende spiralen keramiek, langs tuinen vol amberpeul, die zijn geur door de vochtige lucht van de late lenteavond verspreidde, en door gewelfde gangen van albast en brons. Elke zuil, elke nis, elke tegel was wel een eerbetoon aan de Feniksvorsten: een zon, een gouden veer, een krul van vuur.

De Havik gooide twee enorme ebbenhouten deuren open en wees met haar speer naar binnen. ‘Van hier af weten jullie de weg wel weer.’

Pa gebaarde dat ze door moesten rijden en krakend reed de kar een ruimte binnen die alleen de Hal van de Dageraad kon zijn. Ze waren uitgekomen aan de korte kant van de zaal, die aan het andere eind be kroond werd door een verhoging; de uitgang wachtte aan het einde van een vorstelijk breed looppad, opnieuw omgeven door galerijen. Grote zwartijzeren zuilen, uitgesneden als een lantaarn met de beeltenis van een dode Feniksvorst, hielden een gewelfd plafond omhoog. In elke kolom brandde een vuur zo fel dat de hitte al bij de deur aan Fies armen bleef kleven.

De hal was voor het grootste deel in donkere kleuren gelakt, dieppaars, scharlaken en indigo, maar de balustrades van elke galerij waren afgezet met luchtig verguldsel, en aan de tegenovergelegen muur hing boven de verhoging een prachtige schijf van spiegelennd gepoetst goud boven een poel van goudkleurig vuur. Met juwelen bezette stralen goud liepen in waaier-vorm uit tot helemaal naar het plafond. Elk facet borg zo veel gouden licht van het vuur in zich dat het pijn deed om direct naar de verhoging te kijken. De hele toestand bij elkaar vormde een zon die opkwam achter de Fenikstronen.

De lége Fenikstronen.

Fie ademde in door haar tanden. Geen koning, geen koningin, en de oudste noch de nieuwe prins aanwezig om te rouwen om de dode lordlings, en toch weeklaagde de adel alsof hun lot ervan afhing. Er klopte iets niet. Maar wat dat ook was, wat er ook misgelopen was, Pa zou hen er veilig uit halen, zoals hij dat tot nu toe altijd had gedaan.

Ze rolden het middenpad op en marcheerden weg.

Ze haatte het hoe de gladde marmeren tegels van de hal piepten onder de spijkers in haar schoenzolen en die met elke stap stomper maakten. Ze haatte de geparfumeerde oliën die de roerloze lucht bevuilden. En ze haatte

vooral de galerijen vol Pauwen-edelen, die teer stonden te huiveren in hun satijn alsof de Kraaien niet meer waren dan een optocht van ratten.

Maar achter de Havikwachters stond een stil legioen in de bruine tunieken van de Mussenkaste: de paleisdienaren, van wie er bijna meer waren dan van de hovelingen boven hen. De gezichten vol pijn zeiden dat hun verdriet niet alleen maar decoratief was.

De steken in Fies buik keerden terug, erger nu. Zó dol op Pauwen was niemand.

De zaak stonk, ze hadden te doen met kasten die te hoog waren om bang te zijn voor de pest. Als het zo doorging zou Pa moeten proberen hun *viatik* bij de poort los te peuteren. Als het zo doorging werden ze misschien wel helemaal niet betaald.

Toen, halverwege de hal en tien stappen voor de kar uit, bleef Pa stilstaan.

Eerst begreep Fie het niet. Toen schoten haar ogen naar de kolosale paleispoort, het laatste belangrijke punt tussen hen en de hoofdstad Dumosa. Die was gebouwd om even gemakkelijk hele parades van hoogwaardigheidsbekleders als mammoetrijders door te laten; de dertien Kraaien en hun kar zou hij met gemak opslokken.

En jawel, bij de poort stond een eenzame figuur om de viatik voor de doden te betalen.

De vrouw was een glinsterend spook, van de waterval van loshangend zilverig haar tot de witzijden japon die nauwelijks bewoog in het luie briesje. Zelfs van zo ver weg braken maanlicht en toortsvuur veelzeggend op haar lichaam en beloofden genoeg sieraden om Fies hele bende Kraaien te voeden zolang ze leefde. Bij de twaalf sferen van de hel, misschien was het wel genoeg voor de hele Kraaienkaste. Maar één ding woog zwaarder dan de optelsom van haar juwelen: het sieraad om haar hals.

Twee handen van goud hielden daar een zon vast die onder haar sleutelbeenderen opkwam. Het koninklijke wapen. Fie had die handen in elke

Saborische munt en elke vlag gezien, en nu kon ze zeggen dat ze ze om de nek van een koningin had gezien.

Door haar huwelijk was de vrouw een Feniks geworden, maar zelfs voor ze de paviljoens van de hovelingenkaste had verlaten, werd ze al de Zwanenkoningin genoemd. Een van de lege tronen waar Fie voorbij was gelopen behoorde haar toe.

En op dat moment begreep Fie wat er vanavond was misgelopen.

Er waren vijfhonderd jaar of daaromtrent voorbijgegaan sinds de zondaarspest had toegeslagen in het koninklijk paleis. Vijfhonderd jaar sinds Feniksen dat pestbaken hadden aangestoken. Vijfhonderd jaar sinds ze Kraaien hadden ontboden.

Maar als koningin Rhusana hier was om een viatic te betalen voor deze zondaarsjochies, wist Fie pijnlijk zeker wie er onder een van die lijkwaden lag.

De Kraaien waren de kroonprins van Sabor naar zijn brandstapel aan het brengen.